

Spørgsmaal kan fremsættes til den Anklagede uden igjennem Førstedommeren, staaer det i dennes Magt at vaage over Overholdelsen af disse vigtige Bestemmelser, og en nøie Sagtagelse af de ham i saa Henseende paahvilende Pligter maa ansees for at være af yderste Vigtighed, hvis det skal lykkes at bevare den selvstændige og upartiske Stilling imellem den Anklagede og det Offentlige, som er en saa væsentlig Betingelse for, at Dommeren kan udøve en heldbringende Virksomhed.

Da Rævningerne afgive deres Erklæring efter deres personlige Overbeviisning uden at gjøre Rede for de enkelte Data, hvorpaa denne Overbeviisning støtter sig, er det en Selvfølge, at der ikke kan blive Tale om saadanne lovbestemte Regler for Beviiset, som den, hvorpaa for nærværende Tid Straffesagers Afgjørelse beroer. Smidlertid er det dog ikke deraf en nødvendig Følge, at der slet ingen Regler for Beviiset skulde kunne gives, meget mere er der vistnok Anledning til ikke blot at ordne alt det Formelle ved Beviisførelsen paa en saadan Maade, at derved Resultatets Paalidelighed saa meget som muligt sikres — f. Ex. ved den Bestemmelse, at intet Skriftligt maa oplæses, naar den, der har skrevet det, personligt kan forklare derom — men ogsaa til at give saadanne vejledende Regler med Hensyn til de enkelte Beviismidlers Vægt enten i Almindelighed eller i særegne Forhold, som Tænkningens og Erfaringens Love anvise, og navnlig til at erklære enkelte Beviismidler, af hvis Benyttelse en skuffende Virkning kunde befrygtes, enten i Almindelighed eller i alt Fald i visse Forhold for aldeles utilstedelige, f. Ex. de saakaldte Andenhaandsvidner, saa at saadanne, som ogsaa i Udcastet betænkt, ganske udelukkes fra at komme under Rævningernes Overveielse.

Det maa vistnok indrømmes at være en altfor vidtgaende Fordring, ubetinget at kræve Censur i sig selv ved Rævningernes Besvarelse af de dem forelagte Spørgsmaal; selv i England, hvor en saadan Regel gjælder ved Rævningsretterne, er der deelte Meninger, om den ikke bør forandres, og nu at indføre den

hos os finder Udvalget ikke tilraadeligt. Paa den anden Side forekommer simpel Stemme fleerhed, som Udcastet lader sig nøie med, ikke at frembyde tilstrækkelig Betyggelse, navnlig ved Institutionens Begyndelse, hvor det i saa høi Grad vil gjælde om at forebygge, at den Mening skulde vinde Indgang hos Befolkningen, at Rævningsretterne ikke tilstrækkeligt varetage den Anklagedes Tarv. En noget stærkere Stemme fleerhed for at fælde den Anklagede skyldig, f. 8 eller 9 Stemmer af 12, vilde uden Tvivl bedst træffe det Rette, og ved Siden heraf kunde det være ønskeligt nok, om muligt at finde en yderligere Betyggelse for en grundig og omfattende Overveielse og et Værn imod overilede Domfældelse i visse nærmere Forrifter om Rævningernes indbyrdes Raadslagninger m. v., men det forekommer ikke Udvalget indlysende, at dette Maal vilde naaes ved Udcastets Paalæg til Rævningerne om, i Tilfælde af Meningsforskjellighed altid at skulle forblive samlede et vist Antal Timer.

Endnu skal Udvalget ved dette Afsnit ikkun bemærke, at det vistnok fortjener Billigelse, at Udcastet har hjemlet Afgang til en Sags Prøvelse ved en ny Rævningsret, naar Dommerne ere enige om, at Rævningerne uden tilstrækkelig Grund have erklæret den Anklagede skyldig, ligesom man vel ogsaa uden Ulempe maatte kunne indrømme saavel Anklageren som den Anklagede under visse Omstændigheder at gjøre Indstilling om en saadan ny Prøvelse, navnlig paa Grund af væsentlige Formalitetsfeil; men det vilde dog neppe være rigtigt at gaae saavidt i saa Henseende som i Udcastet paatænkt.

Naar Udcastets 7de Afsnit i sine Bestemmelser om Rævningsagers Indankning for Høiesteret ikke blot har stillet denne Domstol som Cassationsret, til Afhjælpning af væsentlige Feil i Formen, men tillige tilstøder en Forandring af Rævningsretternes Dømme i Realiteten, — dog selvfølgelig ikke i Henseende til den af selve Rævningerne trufne Afgjørelse — kan Udvalget vel